

PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro ořechovské farnosti

Ročník 17 Číslo 119 Duben - Květen 2022

ÚVODNÍK

Milí bratři a sestry, ořechovští farníci!

Slavíme největší událost v dějinách lidstva. Smrt je přemožena, život zvítězil! Ježíš zvítězil nad hříchem a smrtí a k tomuto vítězství zve každého z nás. „Stačí“, když Mu uvěříme.

Magdaléna byla první, kdo viděl Vzkříšeného.

Stalo se to takto: „Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to On. Ježíš jí řekl: ‚Proč pláčeš? Koho hledáš?' - Ona v domnění, že je to zahradník, Mu odpověděla: Jestliže jsi Ho Ty, Pane, odnesl, řekni mi, kam jsi Ho položil a já pro Něj půjdu.' Ježíš jí řekl: ‚Marie.' Obrátila se a zvolala: ‚Rabbuni' - to znamená: Mistře." (Jn 20,14-16)

Velmi jímavá a poučná příhoda. Magdaléna nepoznala Krista, protože se jí zjevil v podobě obyčejného zahradníka…

Něco podobného se stává i nám. I nám se Ježíš zjevuje v podobě obyčejných lidí (chudí, malí, trpící). Kolikrát za den kolem nich přejdeme bez povšimnutí. Hledáme Krista a neuvědomujeme si, že se s Ním právě potkáváme: „Co jste učinili jednomu z těchto Mých nejmenších, Mně jste učinili!"

Tato Ježíšova slova si dnes budu připomínat při každém setkání s člověkem.

Přeji nám všem, abychom velikonoční události dokázali prožívat v každodenním životě. Přeji požehnané prožití velikonoční doby.

Váš otec Jan

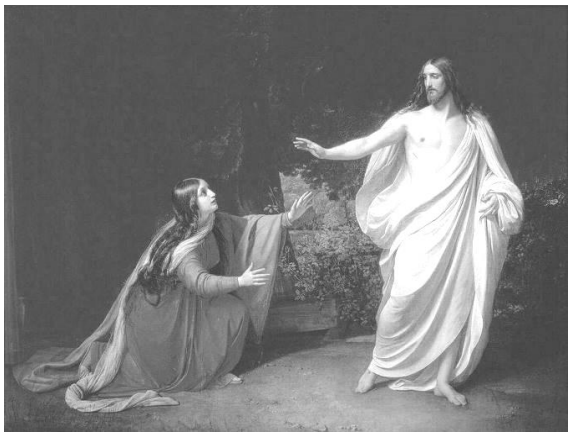

Foto: zdroj wikipedia.cz

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba Apoštolátu modlitby:

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou Církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

Všeobecný nebo evangelizační úmysl
Národní úmysl

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Duben 2022

Úmysl papeže: Za zdravotníky

Modleme se za zdravotníky, kteří s velkým nasazením pečují o nemocné i starší lidi, aby zejména v nejchudších zemích byli účinně podporováni ze strany vlády i svého okolí.

Národní úmysl: Za nová kněžská a řeholní povolání
Modleme se za ty, kteří uvažují o povolání ke kněžství, jáhenství a zasvěcenému životu, aby poctivě naslouchali Pánovu hlasu a odvážně odpověděli na jeho volání.

Květen 2022

Úmysl papeže: Za víru mladých
Modleme se za mladé lidi, povolané k plnosti života, aby v Marii nacházeli vzor naslouchání, hloubky rozlišování, odvahy víry a odhodlání ke službě.

Národní úmysl: Za dobrovolníky ve farnostech
Modleme se za všechny, kteří přispívají k životu farností, aby je Bůh posiloval a dával jim radost ze služby.

EMERITNÍ GENERÁLNÍ VIKÁŘ MONS. JIŘÍ MIKULÁŠEK OSLAVIL OSMDESÁTINY

Děkan a první prelát Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla a bývalý dlouholetý generální vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek oslavil dne 5. února 2022 své osmdesáté narozeniny.

Zdroj: biskupstvi.cz

Při této příležitosti vyšel rozhovor, který nabízíme:

Otče, Jiří co považujete v současné době za nejdůležitější?
Abychom jako církev dokázali nabízet společenství církve jako domov, kde se všichni cítí být přijati.

Kdo byl pro Vás v životě největším vzorem?
Největším vzorem pro mne byl a je svatý Jan Bosko. A také několik dobrých kněží, které jsem poznal a díky kterým jsem si postupně vytvářel obraz, jak by měl kněz žít a působit. Hodně mi dal příklad otce Františka Vavříčka, ke kterému jsem byl ustanoven jako novokněz, a prožil jsem s ním v Jedovnicích pět kaplanských roků.

Na co ze svého sedmadvacetiletého působení ve funkci generálního vikáře nejčastěji vzpomínáte?
Jako generální vikář jsem byl připraven o pravidelný život s konkrétní farní rodinou. Chyběly mi zvlášť děti v náboženství a na dětských mších, a také příprava snoubenců. Rád vzpomínám na světová setkání mládeže, kterých jsem se rád zúčastňoval a kde jsem se tak trochu cítil jako jeden z nich. Protože v té době ještě nebyl v Brně pomocný biskup, uděloval jsem častěji svátost biřmování ve farnostech. Pravidelně jsem se při tom ptal biřmovanců, jakého patrona si zvolili, a proč. Většinou se otevřeli a dali před společenstvím farnosti nahlédnout do své duše. Bylo to často jejich první veřejné svědectví. Občas jsem se dozvěděl i něco nového. Jedna dívka si zvolila za patronku Veroniku, protože ráda fotí, a Veronika je patronkou fotografů. To mě nikdy

nenapadlo, ale teď to šířím. Popřál jsem jí, aby Pán Ježíš vtiskl svoji tvář do její duše.

Mají to dnes mladí kněží těžší než v době Vašich začátků?

To se asi nedá srovnávat, protože jde v první řadě o tajemství, o důvěrný vztah mezi Ježíšem a tím, koho On volá. Tento vztah pokračuje i po vysvěcení, je to příběh, který se nedá vysvětlit ani pochopit světskou logikou úspěchu a kariéry. Je to opakování příběhu učedníků, kteří „opustili všechno a šli za ním“. V evangeliu můžeme číst: Ježíš na ně pohlédl s láskou a řekl jen: „Pojď za mnou“. A oni nechali všeho a šli za ním do nejistoty a do neznámé budoucnosti, protože jejich jistotou byl Pán. Důležité však je prožívat svůj kněžský život pevně zakotvený ve společenství církve, vedeném nástupci apoštolů, protože církev se svými pastýři je viditelným znamením Kristovy přítomnosti ve světě. Hodně záleží na tom, k jakému faráři přijde na začátku své kněžské dráhy a jestli najde kněžské společenství, ve kterém by našel své zázemí.

Otče Jiří, děkujeme za rozhovor.

Životopis Mons. Mgr. Jiřího Mikuláška

Jiří Mikulášek se narodil 5. února 1942 v Brně, kde také maturoval na Průmyslové škole elektrotechnické a poté byl osm let zaměstnaný jako technik v brněnské Zbrojovce. Od roku 1968 studoval na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci a v roce 1973 přijal v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla kněžské svěcení.

Jako duchovní pak působil v řadě farností brněnské diecéze (Jedovnice, Ostrov u Macochy, Blansko, Hovorany, Brno-dóm), v letech 1992 – 2019 byl jejím generálním vikářem.

V roce 1994 byl jmenován druhým prelátem Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně, v roce 2008 byl zvolen jejím děkanem a I. prelátem. V Jubilejním roce 2000 jmenoval Svatý otec Jan Pavel II. Jiřího Mikuláška "prelátem Jeho Svatosti". Při příležitost 225. výročí založení brněnské diecéze ocenil generálního vikáře brněnský biskup Vojtěch Cikrle udělením medaile sv. Petra a Pavla za obětavou kněžskou službu.

Jiří Mikulášek je také autorem řady knih - např. Kde by se vzalo to dobro? (1999), Stříbrné vteřiny (2000), Sejdeme se v nebi (2003), Přichází král (2005), Sešívané srdce (2007), Někdo tě má rád (2015) - v nichž přináší čtenářům krátké příběhy pro povzbuzení na jejich cestě k Bohu. Namluvil také dvě CD – „Všem“ a „Ke tvé chvále zpívám“, která doplňují další příběhy a malá životní ohlédnutí.

Osobní stránky Mons. Mikuláška najdete na adrese: www.otecjirimikulasek.cz

/Martina Jandlová, tisková mluvčí/

SYNODA 2021 - 2023

SYNODA v Ořechově

Synoda je setkání věřících, kde se řeší důležité věci. Na synodě v Římě, v polovině minulého století se řešil ústup latiny, byla nahrazena národními jazyky při církevních obřadech. Také se zavedlo otočení oltáře a kněze čelem k lidu. A mnoho nových ustanovení bylo

zavedeno tenkrát, za přítomnosti papeže a nejvyšších představitelů církve.
Když jsem poprvé uslyšel o „Synodě 2021-2023“, které by měly proběhnout v jednotlivých farnostech a v režii převážně laiků, neměl jsem jasno, o čem to bude. Až při četbě dalších informací jsem ucítil myšlenky papeže Františka a cítil jsem, že chci být u toho, až to začne.
Že jsme dostali možnost udělat si ve své farnosti se svým knězem takové společenství, jaké si představujeme. Posunout se o krůček blíže k nebi. Pomáhat hladovým a chudým, nemocným a lidem bez domova. Tenkrát jsme netušili, že velmi brzo dostaneme příležitost pomáhat postiženým válkou…
Zúčastnil jsem se dvou synodálních schůzek, vždy se sešlo kolem deseti účastníků, kteří byli připraveni diskutovat. Prvním tématem se stalo, zda 10 lidí, kteří přišli na schůzku je na ořechovské farnosti hodně, nebo málo. Nejdříve se zdálo, že spíše málo. Ale kdybychom spočítali všechny zmiňované v diskuzi: (ministranty, kostelníky, čtenáře čtení, zpěváky, ženy uklízející a zdobící kostely, pradlenky kostelního prádla, modlící se matky, donátory, ty, kteří přispívají televizi Noe, muzikanty a varhaníky, organizátory poutí a agapé, přispěvatele do Peregrínka), vyšlo by nám, že se v našich farnostech žije docela čile.
Dalším diskuzním tématem se stala možnost přístupu rozvedených manželů ke sv. přijímání. Kdo může a kdo nemůže, přítomným vysvětlil otec Jan. Navíc této problematice bylo pak věnováno příští vycházející číslo Peregrínka (118). Doufám, že v Peregrínku se podobné věci budou objevovat častěji.
Téma nevysvěceného prštického kostelíčka bylo zřejmě nad laické síly sestavy této schůzky. Strana, která znala jenom Desatero a Bibli svatou musela přiznat, že existují i jiné církevní předpisy, podle nichž je možné nevysvětit kostelík, postavený s láskou k našemu Pánu .
Většina účastníku schůzek k Synodě projevila přání, pokračovat ve scházení se a přátelských diskuzích o věcech duchovních i světských. Otec Jan se zdá být též příznivcem tohoto přání.
Kdyby výsledkem Synody v Ořechově byl jenom vznik nového společenství, nebylo by to málo.

/Ivan Macíček/

Komentář
Chtěla bych se lehce vrátit k synodě. Myslím, že synoda se měla zabývat nejenom tím, jak lidi do kostela přivést ale hlavně tím, jak je v kostele udržet …
Dlouho jsem přemýšlela, zda komentovat článek v posledním čísle Peregrínku o rozvedených v církvi. Téma probírané na jedné ze schůzek okolo synody, totiž nebylo, proč rozvedení nemohou ke svátostem. Myslím, že tyto informace jsou snadno

dohledatelné. Otázka kterou jsem položila, byla: PROČ NE? Proč se ze sv. přijímání udělalo něco pro rozvedené nedostupné? Myslím, že povinnost psát na biskupství, že mě opustil manžel, se kterým tím pádem nežiji a žádat, aby mi bylo dovoleno chodit ke svátostem, je silně za hranou… Papež František prohlásil, nelezte manželům do ložnice… Když jsem přemýšlela, jak to napsat abych se s tím mohla plně ztotožnit, dostala se mi do rukou kniha Rybář na poušti (Fejetony a jiné texty P.Jana Rybáře SJ) - doporučuji vaší pozornosti, ráda zapůjčím.

Cituji: …jako by Kristus řekl, že co Bůh spojil, člověk nemůže rozloučit. On ovšem PROSIL: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ (Mat. 19,6). A to je rozdíl! Na to stačí selský rozum: nerozlučuj, tedy nedělej to! A člověk to udělá. Zklame, zhřeší. Splnit ideál je těžko uskutečnitelné. Máme pomoc milosti Boží a přece stále hřešíme na všech frontách! A hřešíme těžce. Manželství zůstane jen na papíře. I před Bohem zůstane jen na papíře, když skončí to, co je v manželství podstatné. Právníci pak z dobré vůle hledají východ ze slepé uličky, hledají nedůstojné skulinky v základu manželství, jen aby vyhověli právu, aby se vlk nažral a koza zůstala celé. Navíc trvá to vše dlouho a zatím postižení trpí; čekají pomoc, ne váhavé milosrdenství! Církevníci sedí ve svých celnicích, zatímco lidé se valí jinudy za štěstím, po pašeráckých stezkách. Už jsou jich miliony, miliony KATOLÍKŮ! Papež by je chtěl hledat, zatoulané po horách, ale je sám… Je sic neomylný, ale kolegové jsou neomylnější. Při své návštěvě v Římě řekl pravoslavný patriarcha Athenagoras papeži Janovi o této otázce: „My prostě odpouštíme. U nás je nad právem milosrdenství.“ Pravoslavní s námi byli v jedné církvi 1000let. Dodnes světí ženaté muže, nešťastně rozvedené v tichosti oddávají podruhé. Nesou tuto tradici tedy 2000 let. Proč my se k této tradici nevrátíme? Chceme být spravedliví k požadavkům, Ježíše Krista, k požadavkům Božím. Co by nám tak asi poradil pán Ježíš?? Konec citace.

Další citace ze stejné knihy: „Církevní právo je často nad evangeliem, nad dobrou zprávou o milosrdenství, které je bez konce (Žalm 118, 135 a jiné)“ konec citace.

Prošla jsem sama torturou církevního zneplatnění 3x. Nebylo to ani příjemné, ani důstojné. Ale věděla jsem, proč to dělám a strašně mi na tom záleželo. Chtěla jsem být zase součást „své“ katolické církve. Kdo nezažil, neumí si představit, jak se člověk cítí uprostřed společenství osamocený. Když nemůže dostat to, po čem celým srdcem touží, je to velmi bolestné. A tím, že nemůže přijímat svátosti oltářní má zavřené dveře i k ostatním pokladům církve. Pomazání nemocných, plnomocné odpustky. S odřenýma ušima (a předpokládám díky velkorysosti kněze) jsem mohla být křestní kmotrou dětí svého bratra, biřmovací kmotrou kamaráda…

K pocitům, co jsem zažívala, bych si dovolila použít slova Cyrana z Bergeracu – Oni hodují, já umírám hlady -

Předpokládám, že to takto necítím sama. Každý to řeší po svém. Někdo se rozhodne do kostela nejít, nejen pro to, že protože každá „druhá“ věta v

kázáních je tom, co je pro nás nejdůležitější - eucharistie a někdo pro to, že se cítí vyloučený. Jak to bolí, vědí všichni, co mají nějaký „škraloup“.
Ta radost, když jsem po letech ke svátostem směla opět jít se nedá popsat. Vděčnost a pokora. Ne, nepodlomila se mi kolena, nezažila jsem nadpozemský zážitek, ale pokaždé, když si stoupnu před oltář tak se vnitřně chvěji očekáváním a vděčností…
Ironií osudu na tom je, že tato radost je vykoupena smrtí mého milovaného Mišky.
Jsem přesvědčena, že svaté přijímání by mělo být posilou na cestu a ne odměna pro šampiony. Svaté přijímání je hostina lásky. Koruna Nového Zákona.
Starý Zákon říká: člověk dává Bohu to nejdražší, co vlastní. Nový Zákon říká: Bůh dává člověku to nejdražší, co vlastní. Není to nádherné?

/Jana Ryšavá/

ROK RODINY 19. 3. 2021 – 26. 6. 2022

Rok rodiny vyhlášený papežem Františkem vyvrcholí X. Světovým setkáním rodin v Římě ve dnech 22. – 26. června 2022.
Byla složena modlitba k tomuto světovému setkání rodin. Pramení z hluboké vděčnosti našemu nebeskému Otci za veliký dar rodiny, která je výsostným prostorem láskyplných vztahů a také modlitby, jak to prokázaly i nedávné zkušenosti z časů pandemie. Její text se inspiruje tématem, které pro setkání zvolil papež František: *„Rodinná láska: Povolání a cesta ke svatosti“.* Nabízíme její text:
Otče svatý,
přicházíme před tebe, abychom tě chválili a abychom ti děkovali za velký dar, jímž je rodina.

Prosíme tě za rodiny posvěcené svátostí manželství.
Dej, aby každý den nově objevovaly přijatou milost a jako malé domácí církve dokázaly vydávat svědectví o tvé přítomnosti a o lásce, kterou Kristus miluje církev.

Prosíme tě za rodiny zakoušející nesnáze a bolest pro nemoc či trápení, která znáš ty sám.
Podpírej tyto rodiny a pomáhej jim vidět cestu svatosti, na niž je voláš, aby směly zakusit tvé nekonečné milosrdenství a hledat nové způsoby, jak růst v lásce.

Prosíme tě za děti a mladé lidi:
ať se s tebou setkají a radostně odpovědí na povolání, které jsi pro ně připravil.
Prosíme za rodiče a prarodiče:
ať nezapomínají, že v péči o děti, kterés jim po tělesné i duchovní stránce svěřil, jsou znamením Božího otcovství i mateřství.
A prosíme také za zkušenost bratrství, kterou rodiny mohou dát celému světu.

Pane, dej, ať každá rodina může v církvi žít své vlastní povolání ke svatosti jako výzvu stát se učedníky – misionáři ve službě životu a pokoji ve společenství s kněžími i lidmi všech ostatních životních stavů. Žehnej světovému setkání rodin. Amen.

FOND PULS

„Radostného dárce miluje Bůh. Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo (srov. 2 Kor 9, 6-8).

Vyjadřujeme i tímto poděkování všem stávajícím a novým donátorům z obou našich farností. Poděkování patří donátorům za hmotnou podporu, ale také všem, kteří podporují své kněze modlitbou a službou ve farnosti.

V současné době je ve farnosti při **kostele sv. Jiří 32 donátorů**, což je 32% v poměru k návštěvníkům bohoslužeb, přispěli již částkou 18.400,-. Ve farnosti při kostele **Všech svatých je 28 donátorů,** což je 22,6% v poměru k návštěvníkům bohoslužeb. Přispěli již částkou 16.015,-.

Stále je možnost podporovat svou farnost pravidelnou měsíční částkou, (minimálně v hodnotě jedné kávy, tj. 50 Kč měsíčně). Pokud se rozhodnete přispívat, můžete kontaktovat o. Jana nebo vyplněné přihlášky předejte Leoně Steingartové.

« Jsme zváni na **Pouť donátorů** v Žarošicích, která se koná v sobotu **14. května 2022**. Na programu je mše sv. s o. biskupem Pavlem Konzbulem, setkání v areálu poutního místa a koncert Pavla Helana.

/István Steingart/

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Ekumenická bohoslužba v Pršticích

Ekumenická bohoslužba se konala v rámci „Týdne modliteb za jednotu křesťanů" dne 20. ledna 2022 v kapli sv. Jana Nepomuckého v Pršticích. Navázala na společné setkání, které proběhlo 6. ledna v Silůvkách v rámci „Aliančního týdne modliteb“. Zúčastnili se zástupci čtyř církví, a to kněží církve Římskokatolické (Jan Kotík, Ořechov a Jan Klíma, Rosice), Československé husitské (Anna Štěpánková, Střelice), Českobratrské evangelické (Erika Petříčková, Silůvky a Dan Petříček, vojenský kaplan) a Adventistů sedmého dne (Vladimír Kaleta, Ivančice, Tišnov).

Po příchodu všech kněží, po úvodním zpěvu a zahájení, usedli společně vedle obětního stolu. Před oltářem byly jesličky s Ježíškem a nad nimi zářila velká hvězda. K Ježíškovi se přišli poklonit tři muži - „Tři králové“ a každý přinesl svůj dar. Po několika vstupech modliteb a čtení z Bible se šli k Ježíškovi poklonit také i kněží a následně všichni účastníci bohoslužby. Nesli zapálenou svíčku jako svůj dar. Tak jako přicházeli mudrci za hvězdou do Betléma, tak jsme přicházeli i my k jesličkám a svíčky pokládali na koberec kolem jesliček. Činilo to dojem, že se na obloze postupně rozzářily další hvězdy. Bohoslužba se vedla v duchu Matoušova evangelia: „Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit". Tato bohoslužba v nás zanechala velký slavnostní zážitek z narození Ježíška, ale i zklamání, že se nezúčastnilo více věřících. */Marie Minaříková/*

Foto: Jana Růžičková

Exodus 90 - duchovní obnova pro muže

Každý člověk se v postní době pokouší zapracovat a vylepšit svůj vztah k Bohu a duchovně se obnovit. Splatit dluh. Prostřednictvím duchovních cvičení se o tuto dobrou věc pokouší i skupina 9 ti mužů z naší farnosti. Společně s mnoha muži na celém světě. Jak již název EXODUS 90 napovídá jedná se o 90ti denní snahu osvobodit se z otroctví hříchu a závislostí na špatnostech dnešního světa a udělat krok ke svobodě. Stejný krok udělal izraelský národ na cestě z otroctví Egypta do země zaslibené. Cesta to nebyla a není jednoduchá. Program duchovní obnovy se skládá z modlitby, askeze a bratrství.

Pravidla askeze -sebezapření jsou na každý den:

- studená sprcha
- žádný alkohol
- bez sladkosti
- mezi hlavními jídly nejíst
- bez slazených nápojů
- bez televize, internetu, mobilu
- intenzivní cvičení -pohyb
- min. 20 min tichá modlitba
- bez velkých nákupů-markety
- alespoň 7 hodin spánku
- týdenní schůzka s bratry v Exodus 90

středa + pátek postní dny bez masa (jedno pravidelné jídlo)

- neděle - svátek den kdy je možné mírně uvolnit jednu disciplínu (např. dezerty)

Součástí programu jsou společné akce jako výlety pěšky (kaple sv. Peregrina) nebo na kole, poutě.

Jedním z vrcholů byla pouť "Železný poutník'' přes noc ze sv. Kopečku na sv. Hostýn.

Na těchto místech se dají vyprosit mnohé milosti - jsou blíž nebi.

Prosíme o modlitby, abychom dokázali dojít do cíle v neděli Zmrtvýchvstání Páně 17.4.2022. Děkujeme.

/ Jarek Hendrych /

Foto: Jarek Hendrych

I naše farnosti pomáhají

Hned poté, co Rusko rozpoutalo na Ukrajině krutou válku, v nedělních ohláškách, nám otec Jan sdělil , že na

výzvu obce, bezváhání poskytneme faru u Všech svatých pro ubytování lidi, prchajících z Ukrajiny . Už koncem února, ve snaze zachránit si holé životy, se daly do pohybu miliony lidí, zejména ženy a děti . Uprchlíkům tedy posloužia i naše fara. Všechno šlo velmi rychle. Starosta vyhlásil místním rozhlasem, že je potřeba faru uklidit a připravit k bydlení. Do hodiny se na faře sešlo 5 žen a jeden muž. Nové válendy s úložným prostorem, lůžkoviny a povlečení už byly na faře nastěhovány.

Začalo se uklízet. Ometly se pavučiny, umyla se okna, vyčistila kuchyňka, sprchvý kout, WC a vstupní chodba. Starosta a místostarosta se snažili, aby vše klaplo. Přiváželi potřebné věci z místní sbírky, jako hygienické potřeby, mýdlo, prací prášky a podobně. Nakoupili také nějaké potraviny a pití na první dny. Lidé i na faru přinášeli další potřebné věci, přkrývky, ošacení i hračky. Už večer dorazila skupinka 5 lidí z jedné rodiny. Tři ženy a dvě děti, 12 a dva roky. Jsou skromní a za všechno děkují. Teď , po měsící dívenka chodí do naší školy a její matka už pracuje, přímo tady v místě. Po skončení okupace Ukrajiny se chtějí vrátit zpět do svého domova.

Buďme k válečným běžencům laskaví a vlídní, nereptejme. Putinovu válku odsuzuje celý svět a kdo může pomáhá. Naše víra nás učí bližním v nouzi pomáhat. Rozpínavá válka totálně převrátila životy milionů lidí. Přejme jim i sobě, aby válka, která zasahuje jistým způsobem i nás, brzy skončila. Není příznačné, že přišla právě v postní době ? I naši předkové si prožili válečné hrůzy 2. světové války, právě v těchto jarních měsících. Jsou ještě pamětníci. Všem, kdo jakkoli pomáhají lidem v nouzi, patří poděkování. Doufejme a více se modleme.

/Ludmila Krečmerová/

Naši noví sousedé

Poslední únorový týden změnil a změní životy nejen ubohým Ukrajincům, ale i nám všem. Přivítali jsme v Ořechově desítky uprchlíků, kteří se zde postupně zabydlují.

Války jsou ve světě neustále, ale až s válkou na Ukrajině si začínáme uvědomovat skutečné hrůzy a utrpení, které působí. Ani si nechci představit, co vše musí lidé protrpět a prožívat. Nejen z materiální stránky, kdy museli opustit své domovy, na které dřeli i několik desítek let v zahraničí, bez rodiny a nyní mohou o vše přijít. Často ženy s dětmi opustili zbytek své rodiny - prarodiče, kteří zatím nechtějí nebo nemohou ze zdravotních důvodů či strachu z rabování opustit své domy, muže, kteří nesmí opustit vlast a čekají, zda nebudou muset narukovat.

Představa, že bych musela sbalit své děti a celý život do dvou tašek a jít do neznáma, je děsivá. Naši ukrajinští přátelé měli aspoň malé štěstí v neštěstí, když věděli, kam jdou. Jedná se o ženy, děti a vnoučata mužů, kteří v Ořechově již pracují a proto se pro ně zde snadněji vytvořilo zázemí.

Cestovali sem několik dní, nejhorší bylo dvoudenní čekání na hranicích, ti šťastnější jej mohli prosedět v autobuse, ale byli i tací, co v mrazivé noci čekali venku, protože je příbuzní vysadili na hranicích a až za přechodem na ně čekali rodiče, kteří se již nemohli vrátit. A

právě při čekání autobusu na hraničním přechodě prožila Kristínka, jedna z uprchlických dětí, své deváté narozeniny.
Během prvních týdnů, kdy překonali opakované byrokratické mašinérie, se začali zabydlovat ve svých dočasných domovech, poznali zdejší prostředí a také štědrost a dobré srdce místních obyvatel. Ještě jednou děkuji všem, kteří přispěli jak finančně, tak materiálně nebo jídlem pro tyto nešťastné lidi.
Maminky s dětmi mohly trávit volné chvíle v mateřském centru sluníčko, což bylo skvělé, protože se mohly společně scházet a nemusely být separovány v jednotlivých ubytovnách.
Děti si užily několik výletů a seznámily se s místními dětmi. Od konce března začaly chodit starší děti do školy, na což se moc těšily.
Modleme se, prosím, za mír na Ukrajině.

/Iveta Strnadová/

Foto: Iveta Strnadová

Modleme se, jak náš vyzvali již naši biskupové:

Dobrý a milosrdný Bože,
Ty jsi náš nebeský Otec, dokonale nás znáš a miluješ. Proto se s důvěrou odevzdáváme do Tvých rukou.
Prosíme Tě za mírové řešení složité situace na Ukrajině.
Prosíme Tě za světové státníky, aby stáli na straně dobra a našli sílu k vzájemné dohodě a usmíření.
Prosíme Tě také za všechny oběti válek, sirotky, vdovy a uprchlíky. Obejmi je svou něžnou náručí.
Dej, ať kolem sebe šíříme pokoj, nejsme jeden druhému lhostejní a dokážeme si navzájem odpouštět.

***Otče náš,** jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Amen.*

***Zdrávas, Maria**, milosti plná, Pán s Tebou; požehnaná Ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.*

Svatá Barboro, pomocnice v nouzi, oroduj za nás.
Svatý Floriáne, ochránce v nebezpečí války, oroduj za nás.
Svatý Ondřeji, patrone Ukrajiny, oroduj za nás.
Svatí Cyrile a Metoději, patroni Evropy, orodujte za nás.
Sv. Václave, patrone míru, oroduj za nás.
Maria, Matko Boží a Královno míru, oroduj za nás.
Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Rozhovor s ukrajinskou kamarádkou

Už přes měsíc u nás bydlí ukrajinská holčička Jana se svou maminkou a bratříčkem. Jejich tatínek musel zůstat

doma. S Janou si hrajeme v pokojíčku nebo na zahradě. Když Jana přijela, tak jsem se styděla, pak se tady trochu zabydlela, tak jsme se skamarádily. Mluvíme spolu trochu anglicky a ve škole se už naučila trochu česky.

1. Do jaké chodíš třídy na Ukrajině a u nás?
Na Ukrajině i v Česku chodím do 1. A.

2. Kolik je ti roků? Je mi sedm roků.

3. Máš sourozence? Kolik? Chlapečka nebo holčičku? Kolik má roků?
Mám bratříčka a má 1 a půl roku.

4. Kde jsi bydlela na Ukrajině, než začala válka?
V bytě ve městě Ivanofrankovsko.

5. Co ráda děláš v Ořechově?
Ráda si hraji nebo chodíme na stadion.

6. Máš tady nějaké české kamarádky?
Ano - Agátku, Adélku a Kristýnku. Kristýnka mě pozvala na návštěvu. Napsala mamince na papírek, jestli bych k ní chtěla přijít.

7. Těšíš se na léto? Jaké bylo u vás léto a jak jste ho prožívali?
Ano. Ve městě teče řeka, tak si hrajeme u řeky.

8. Jaké koníčky jsi měla na Ukrajině?
Ráda tancuji a kreslím.

9. Jaké je tvé oblíbené jídlo?
Mám ráda pizzu. Z ukrajinských jídel pirohy a polévku boršč.

10. Umíš plavat? Ještě ne.

11. Co se učíte v české škole?
Počítáme do dvaceti, už to umím česky. Taky umím některá česká slova – tužka, pastelky, barvy, sešit a knihy. Zde ve škole je to jako na Ukrajině, ale je zde více příkladů na počítání.

12. Jaký máš ráda sport?
Ráda běhám a skáču přes švihadlo.

13. Máš doma nějaké zvířátko?
Ano, křečka a jmenuje se Sněženka.

/ptala se Eliška Strnadová/

Foto: Iveta Strnadová

Děti se modlí za mír na Ukrajině

Každý postní pátek se děti přede mší svatou modlily desátek růžence za mír na Ukrajině. Připojily se tak ke slovenské aktivitě Deti sa modlí růženec – detský růženec (slovenskydohovorzarodinu.sk).
Děkujeme všem dětem, které se do této modlitby zapojily a vyprošovaly mír pro Ukrajinu. */Radka Jedličková/*

Postní duchovní obnova a Triduum Modliteb matek

Ve dnech 25. – 27. března 2022 se poprvé v ořechovské farnosti konalo Triduum Modliteb matek. Mohli jsme se tak připojit ke 130 zemím, kde se ve stejnou dobu maminky modlily. Otec Jan měl úžasný nápad a spojil ho s duchovní obnovou farností a pozval tak úplně každého. O tom, co je Triduum a jak probíhá, jsme si mohli přečíst v předchozím čísle. Z iniciativy Radky Jedličkové a koordinátorky Modliteb matek pro brněnskou diecézi Oldřišky Langáškové se sešly na faře maminky obou ořechovských farností po dva nedělní večery již před zahájením Tridua, aby se společně modlily za průběh těch tří dnů a za všechny, kdo přijdou. Zde je několik postřehů, které vystihují atmosféru a dojmy:

« po celou dobu mne naplňoval vnitřní klid, líbily se mi páteční prosby za odpuštění s přinášením kamenů k oltáři, sobotní přinášení obilí jako symbol naděje a hojnosti a nedělní chvály, které byly plné vděčnosti.

/Zdenka/

« radost v srdci mi způsobilo modlitební Triduum konané konečně v Ořechově. S plesajicím srdíčkem jsem pozorovala maminky, které odevzdávaly otevřeně své prosby, bolesti i děkovné chvály. Zase jsme si v motlitbě blíž! Můžeme s ohledem na naše nedokonalosti citlivěji vnímat ostatní. Klárka, moje maminka a tety, holky ze skupinky modlení... Děkuji Oldřišce a všem. Čas věnovaný Bohu strávený s těmi, kterých si vážím a mám ráda. */Světlana/*

« bylo pro mne krásné vnímat, že jsme celé Triduum prožívali v přítomnosti eucharistického Pána Ježíše a modlitby tak vycházely přímo ze srdce – uzdraveného, prosícího a radostného. Děkuji za přípravu Tridua a čas tomu věnovaný, Radce, Oldřišce, o. Janovi a všem přítomným.

/Leona/

« na Tridium si každá z nás přinesla v srdci svoje děti a rodinu. Odevzdávali jsme Svatému Duchu své slabosti, bolesti, prosby i poděkování. Modlitba za naše blízké je samozřejmostí, ale tentokrát jsme se modlili za obrácení těch co škodí. Možná nás početně nepřišlo tolik, ale naše myšlenky nás spojovaly.... za mír na Ukrajině, klidný spánek všech dětí, za úrodná obilná pole .... Snad naše prosby byly dost silné. Děkujeme za podporu pana faráře, Oldřišce a Radce za organizaci. */Jitka/*

Foto: Leona Steingartová

« Modlitební setkání Tridua bylo krásným setkáním maminek s Pánem.

Mohly jsme se společně modlit a prosit Pána za celé naše rodiny i za celý svět. Zvláště jsme se přimlouvaly za ukončení válečných hrůz nas Ukrajině. Věříme, že naše modlitby budou vyslyšeny a brzy se zase budou moci všichni, kteří museli opustit svoje domovy navrátit, aby začali novou a snad i lepší část svých životů. Dej Pane prosíme,abychom svými modlitbami vyprosili Tvé požehnání pro celé naše rodiny i pro celý svět. */Martina/*

« Při pátečním zahájení Tridua jsme odprošovaly za svoje hříchy, slabosti, které nemůžeme často překonat. V sobotu jsme se přimlouvaly za ty, kdo nám ublížili nebo ublížili našim dětem. Boží Slovo nás vedlo k tomu, abychom se dívali na bližního Božíma očima. V neděli jsme Pána chválily za vše, co v našem životě už vykonal a s důvěrou mu svěřily vše, co je před námi. */Liba/*

« Ve dnech 25. – 27. března jsme prožili postní duchovní obnovu společně s triduuem Modliteb matek. V pátek jsme při mši svaté a křížové cestě odprošovali za naše vlastní hříchy. Symbolicky jako kámen, který tíží, jsme přinášeli své hříchy (kameny) k Pánu Ježíši. V sobotu jsme při adoraci a mši svaté odprošovali za ty, kteří ublížili nám a našim dětem a žehnali jim, symbolicky jsme přinášeli obilí, na znamení hojnosti a přání všeho dobrého. V neděli jsme při adoraci chválili Pána a děkovali mu za všechno, co od něho dostáváme. Symbolicky jsme obilí zaseli do úrodné půdy, aby sám Bůh se ujal našich zranění, proměňoval je a skrze naše odpuštění dal vyrůst velkému požehnání pro celý svět. Děkujeme všem, kteří se za duch. obnovu modlili, účastnili se jí a připravovali, a našemu otci Janovi za duchovní vedení a podnětná slova. A Pánu Bohu za všechny milosti, které nám udělil. */Radka/*

Foto: Tomáš Dudík

« Triduum poprvé v naší farnosti mě v pátek při prožívání Křížové cesty velice oslovilo a dotýkalo se našich každodenních starostí a bojů.
Sobotní setkání s promluvami za všechny, kteří ubližují, bylo silné, uvědomit si, co nás bolí, co si neseme za zklamání, trápení a najít sílu odpustit, modlit se za ty kdo ubližují, za ty kdo rozpoutali válku a utrpení nevinných.
Nedělní setkání mně osobně dalo radost, důvěru ve vedení Duchem Svatým, přítomnost Boha v každé chvíli, situaci, kterou prožíváme.
Děkuji za modlitby a společenství, přípravu všem maminkám, babičkám a o. Janovi. */Milena/*

« Ráda bych poděkovala všem, kdo se zasloužili o konání tridua Modliteb matek, které v naší farnosti proběhlo úplně poprvé. Mohli jsme se tak připojit k modlitbám, které současně stoupaly k Bohu po celém světě a věřím, že taková modlitba je mnohonásobně silnější než kdybychom se každý modlil sám doma.
Ve společenství modliteb matek jsem krátce a bylo pro mě krásným

duchovním zážitkem a inspirací modlit se s duchovně a modlitebně vyzrálejšími maminkami.
V neděli otec Jan v promluvě rozebíral téma chválení Boha. Mně samotné není chvála tolik vlastní a nejde mi sama od sebe. Musím při ní vynaložit větší úsilí. A vlastně mě to i trochu trápilo, že mi to tolik nejde. A tak mě naplnilo pokojem, když jsem z úst otce Jana slyšela, že chvála není pro nás přirozená. Nejde nám sama od sebe, tak jako prosby nebo díky.
Každá modlitba ve společenství je pro mě motivací a velkým povzbuzením ve svém osobním duchovním růstu. Pán Bůh zaplať za tuto akci. */Petra/*

Žijeme jako děti světla

To, co přináší do světa světlo, je láska. Má mnoho podob: je to například laskavost, pomoc, všímavost, trpělivost, obětavost, zbožnost…. Největší lásku nám ukázal Pán Ježíš, protože zemřel za všechny lidi a za každého z nás, aby všechny zachránil. Proto jsme se i my s dětmi snažili (nejen v postní době) dělat skutky lásky, abychom nežili jen sami pro sebe. Vždycky, když děláme něco dobrého, připojujeme se k Boží lásce a přinášíme do světa více světla. Děkuji všem, zvláště dětem, které svými dobrými skutky, i duchovními, přinesly do světa více světla. */Radka/*

Foto: Radka Jedličková

Pouť k bl. Karlu I.

V neděli 3.4. jsem se zúčastnila pěší poutě rodin do Rajhradu spolu s dalšími 26 poutníky. Poutníci byli muži i ženy všech věkových kategorií od kočárku až po seniory. Cesta byla dlouhá asi 10 km. Začínala u kostela Všech svatých. Na cestě jsme měli 2 zastávky, na modlitbu za šťastnou cestu, litanie a prosby, společné i ty které si nesl každý sám v sobě. První zastávka byla směrem na Peregrínek u Kříže v poli a druhá u kapličky sv Peregrina.

Foto: Radek Steingart

Šlo se dobře. Počasí nám přálo, cesta ubíhala v družném hovoru a vítr foukal jak chtěl. Těm, co to vadilo použili čelenky nebo čepice. V klášteře nám vlídná sestřička nabídla teplý čaj, to bylo velmi milé.
Cílem byl rajhradský klášter sester Těšitelek, kde jsme se chtěli zúčastnit spolu se sestrami oslavy stého výročí úmrtí císaře blah. Karla I. Habsburského, posledního českého krále, nar. 17. srpna 1887. Při křtu dostal sedm jmen: Karel, František, Josef, Ludvík, Hubert, Jiří, Maria.

Četly se úryvky z jeho života, modlitby za doprovodu zpěvů kapely. Hlavním celebrantem byl otec biskup Pavel Konzbul a z ostatních kněží jsem znala jen našeho otce Jana.
V 18 hod byla slavná mše sv. Kostel Nejsvětějšího Srdce byl do posledního místa zaplněn věřícími a poutníky z okolí.
Poté jsme byli pozváni na agapé, které připravily ukrajinské rodiny ubytované v klášteře. Připravily ukrajinský bošč. Chuťové buňky všech poutníků byly uspokojeny a mohli jsme se přepravit do svých domovů. Atmosféra celé pouti byla úžasná . */Jana Jedličková/*

Ministrantský florbalový turnaj

V neděli 3. dubna se po dvou dlouhých letech uskutečnil Ministrantský florbalový turnaj v Telnici. Společně s Ministrantskou olympiádou je to velmi oblíbená sportovní akce našich ministrantů a tak jsme si ji po dlouhém čekání nemohli nechat ujít. Jelikož současní ministranti postupně odrůstají a nových mladších ministrantů v posledních letech mnoho nepřibylo (tímto bych rád pozval všechny kluky z lavic ke službě u oltáře), tak jsme spojili síly s moravanskými a nebovidskými ministranty, abychom mohli soutěžit ve všech věkových kategoriích. Celá akce se nesla v přátelské sportovní atmosféře. Bylo skvělé se po dlouhé době opět potkat s kamarády - ministranty z jiných farností. Věřím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že jsme si to všichni moc užili a příště pojedeme zase. Tentokrát si z Telnice odvážíme 9.místo v nejmladší kategorii (1. stupeň ZŠ), 8.místo ve střední kategorii (2. stupeň ZŠ) a 2. místo v nejstarší kategorii (střední škola a starší). Všem ministrantům bych rád poděkoval za nasazení, rodičům za dopravu a Liboru Lhoteckému a Martinu Marcinčákovi za celodenní pomoc při organizaci přímo na místě. */Jindra Jedlička/*

Foto: Libor Lhotecký

Křížová cesta v přírodě

Foto: Jan Kotík

V neděli 10. 4. se nás odpoledne sešlo u kostela Všech svatých v Ořechově skoro 30 a vydali jsme se i s otcem Janem na křížovou cestu tzv. „Loučkami“ směrem ke kříži na tikovickém kopci. Střídali jsme se v nesení kříže a vždy ten, kdo nesl kříž, četl krátkou a inspirativní

myšlenku jednotlivých zastavení křížové cesty.
Provázelo nás aprílové počasí. Celou dobu svítilo sluníčko, a jak jsme přišli ke kříži na tikovickém kopci, začalo sněžit. To nám ale nevzalo radost, že jsme prožili krásné společenství v modlitbě. Po skončení jsme se rozloučili a rozešli do svých domovů.

/Libuše Smejkalová/

První svátost smíření

V sobotu 9. dubna prožily děti, které se připravují na to, že poprvé přijmou Pána Ježíše, svůj velký den. Setkali se v kostele sv. Jiří a byli poprvé u svátosti smíření. Radujeme se s nimi a můžeme se za tyto děti a jejich rodiče modlit. První svaté přijímání přijmou 12. června 2022 v 9.30 v kostele Všech svatých.

Foto: Iveta Strnadová

PŘIJÍMÁNÍ NA RUKU NEBO DO ÚST?

Během doby covidové pandemie bylo z důvodů hygienických našimi biskupy doporučeno, ať přijímáme eucharistii na ruku. Nyní již jsou tato opatření zrušena, ale vnímám, že mezi věřícími tato otázka rezonuje. Především chci říct, pro uklidnění svědomí všech, že obojí je možné a obojí je správné. Více, než na způsobu přijímání, záleží na našem vnitřním postoji, na postoji srdce. K tomuto tématu napsal obšírné pojednání P. Zdeněk Drštka, které je dohledatelné na jeho blogu: https://becket.signaly.cz/1303/ceho-se-nase-ruce-dotykaly. Uvádím z něho tento kousek:
Ozývají se také hlasy, že podávání eucharistie je v rozporu s tradicí církve. Že tomu tak není, lze dohledat v nejrůznějších textech patristické doby. Velmi pečlivý přehled poskytl prof. Jaroslav Polc ve svém článku »Svaté přijímání na dlaň ve starokřesťanské době«, který vyšel v Teologických textech (č. 5, ročník 1995, str. 168–169). Zde lze zjistit, že s přijímáním eucharistie na ruku počítají Tertulián (spis De idololatria), sv. Cyprián (spisy De lapsis a De zelo et de invidia), sv. Atanasius (V. list z vyhnanství), sv. Jan Zlatoústý (24. homilie na 1. list Korinťanům, homilie na knihu Izaiášovu), sv. Caesarius z Arles, sv. Jeroným (81. list biskupu Teofilovi), sv. Basil Veliký a Anastasius Sinaita.
Slova katecheze sv. Cyrila Jeruzalémského jsou velmi dobře známa, často bývají citována v souvislosti s přijímáním na ruku:

»Když přijdeš, neuchvacuj [tělo Páně] rozpřaženýma rukama ani s roztaženými prsty, ale levou ruku vlož pod pravou jako trůn, jako by přijímaly krále, a na rozevřené dlaně přijmi tělo Kristovo s odpovědí „Amen“. « (V. mystagogická katecheze, č. 21,1128)

Za zmínku rozhodně stojí i slova Maruty z Martipoli:

»Vskutku, kdykoli nyní přistupujeme k tělu a krvi [Páně] a přijímáme je na své ruce, věříme, že tělo objímáme a že my sami jsme z jeho těla a z jeho kostí. «

A velmi podnětný je i text ze spisu o kněžství od sv. Jana Zlatoústého:

»Jaký je to zázrak! Toho, který s Otcem sedí nahoře, drží ruce všech v oné hodině, a těm kteří si to přejí, se dává dotknout a přijmout. «

Někdy bývá v souvislosti s přijímáním na ruku zmiňován Benedikt XVI., který si přál, aby účastníci jeho bohoslužeb přijímali do úst a vkleče. Nepochybně na to má právo; ostatně papežské bohoslužby měly vždy svůj vlastní ritus, lišící se např. od ritu papežských bazilik, kde se slavívaly tzv. stacionární bohoslužby. Koneckonců Benedikt XVI. takto navazuje na zvyklost z pontifikátu Pavla VI., který si tento způsob přijímání eucharistie přál (tedy nikoli nařídil) pro diecézi Řím.

Nejsem ovšem toho mínění, že zvyklost papežské bohoslužby opravňuje kohokoli k tomu, aby jí argumentoval proti praxi legitimně zavedené na základě rozhodnutí oprávněných autorit. Nejsem toho mínění také proto, že znám stanovisko přímo Svatého otce – byť z doby před zvolením papežem. Najdeme je v jeho stati Hostina smířených – slavnost zmrtvýchvstání, která pochází z knihy Eucharistie – Mitte der Kirche, vydané poprvé v Mnichově roku 1978, podruhé v Augsburgu 2001 (pod novým titulem Gott ist uns nah, Eucharistie: Mitte des Lebens). Česky vyšla tato stať v revue Salve ve 2. čísle 15. ročníku (rok 2005) v překladu Jany Štefkové a Norberta Schmidta:

»Námitka, nad kterou bychom se chtěli zamyslet, se týká přijímání: zda vkleče, nebo vestoje, zda na ruku, či do úst. Nejprve bych chtěl říci, že oba postoje jsou možné, a všechny kněze prosím o to, aby byli tolerantní, aby jednomu každému ponechali možnost rozhodnout se; nadto bych vás všechny ještě chtěl poprosit, abyste tuto toleranci připouštěli a druhého nepodezřívali, jestliže se rozhodne k určité formě.

Ale budete se ptát: Je zde tolerance onou správnou odpovědí? Není v případě Nejsvětější svátosti omylem? Víme, že až do IX. století se eucharistie přijímala vestoje na ruku. To samozřejmě nemusí znamenat, že to tak má zůstat pořád. To největší a nejkrásnější na církvi totiž je to, že roste, že zraje, že hlouběji proniká do tajemství. Do té míry má nový vývoj, který začal v IX. století, zcela jako výraz bázně své oprávnění a své dobré důvody.

Naopak je nutné také říci, že je nemožné, aby církev slavila eucharistii po 900 let nedůstojně. Když čteme texty Otců, vidíme, v jaké bázni tehdy přijímali eucharistii. U Cyrila Jeruzalémského ve IV. století najdeme jeden zvlášť krásný text. Líčí ve svých křestních katechezích komunikantům, jak to mají dělat. Mají předstoupit a ze svých rukou vytvořit trůn, pravou položit na levou, aby ruce

byly trůnem pro krále a zároveň znázorňovaly kříž. Jde mu o toto symbolické vyjádření plné krásy a hloubky: člověk svýma rukama vytváří kříž, který se stává trůnem, na nějž sestoupí Král. Natažená, otevřená ruka se tak může stát symbolem toho, jak se člověk staví před Hospodina, otevírá mu své ruce, aby se mohly stát nástroji jeho blízkosti, trůnem jeho milosrdenství v tomto světě.

Kdo si to uvědomí, pochopí: tady je chybou přít se o ten či onen postoj. Přít se musíme a smíme pouze o to, o co církev zápasila před i po IX. století, totiž o bázeň srdce, která se sklání před tajemstvím Boha, jenž se nechává vložit do našich rukou.

Neměli bychom přitom zapomenout na to, že jsou nečisté nejen naše ruce, ale také náš jazyk a také naše srdce, a že jazykem hřešíme často více než rukama. Největším rizikem a zároveň nejvyšším vyjádřením pro milostiplnou Boží dobrotu je, že se ho smí dotýkat nejen ruka a jazyk, ale také srdce. Že Pán do nás vstupuje a v nás a s námi žije, že se chce zevnitř stát středem našeho života a jeho proměněním.«

/S použitím textu o. Zdeňka Drštky o. Jan/

Foto: zdroj wikipedia.cz

SVATOST JE PRO KAŽDÉHO

Matka Rosa

se narodila 21.10.1876 v malé jihočeské vesnici Vobora u Radobytec, okres Písek. Při křtu dostala jméno Barbora. Její rodiče byli velmi zbožní a zejména matka ji brzy vedla k modlitbě a k osobnímu vztahu k Bohu Otci, kterému sama svěřovala své starosti a trápení.

Když jí bylo čtrnáct rodiče ji poslali do Prahy do Mariánského ústavu, který vedly řeholnice. O několik měsíců později jí zpovědník na opakované naléhání schválil odchod do kláštera k sestrám boromejkám. Představená se nechala uprosit, a ačkoliv Barboře bylo pouhých patnáct let, byla přijata do čekatelství.

V roce 1893 oblékla řeholní roucho sester boromejek a přijala jméno sestra Marie Rosa.

V mateřinci v Praze se zdržela jen krátký čas a brzy byla poslána na filiálky. Měla na starosti především soukromé ošetřování nemocných. V roce 1899 složila časné sliby, které každý rok obnovovala.

V roce 1911 byla sestra Rosa přeložena do Brna. Ošetřovala nemocné v jejich domácnostech. O rok později zde zbožné šlechtičny založily Spolek sv. Josefa pro ošetřování chudých nemocných. Jeho protektorem se stal brněnský biskup Pavel Huyn, který požádal sestry boromejky o nějaké zdravotnice pro tento spolek. Představená dala k dispozici s. Rosu a s. Annu. Sestry začaly svoji činnost v Králově Poli. Kromě ošetřování se sestra Rosa začala věnovat katechezi. Připravovala dospělé k přijetí svátostí a učila děti základům víry.

Nemocných bylo zakrátko tolik, že je nestačily všechny uspokojit. To byl pro sestru Rosu další silný impulz: měla by vzniknout kongregace sester, které by se věnovaly výlučně bezplatnému ošetřování chudých nemocných. Využila úzké spolupráce s biskupem Huynem a odevzdala mu popis nové kongregace, jak jí nosila již dlouho ve svých představách. Při návštěvě ad limina apostolorum v roce 1913 biskup Huyn informoval o novém projektu papeže Pia X., jenž dal ústní souhlas k založení nové řeholní rodiny. Papež sestře Rose poslal své požehnání, a svolení k přestoupení do rodící se kongregace. Sestra Rosa byla nadále boromejkou, působila ve Spolku sv. Josefa, ale již začala přijímat a formovat první kandidátky.

3. prosince 1915 přišlo úřední povolení z Říma k založení nové kongregace. 14. května 1916 oblékla jako první hábit sester těšitelek Božského Srdce Ježíšova a složila řeholní sliby.

Zároveň se zasvětila Božskému Srdci Ježíšovu jako oběť smíru za urážky, kterých se mu dostává, s úmyslem těšit jej v jeho opuštěnosti na hoře Olivetské, na kříži a ve svatostánku.

Papežským dekretem byla Matka Rosa ustanovena za generální představenou. V roce 1917 měla kongregace svůj první dům v Brně na Šeříkové 1 (Masarykova čtvrť). Tady se Matka Rosa věnovala formaci prvních sester. Po válce začaly sestry se svojí vlastní vnější činností.

V roce 1929 byl dostavěn velký klášter v Rajhradě, který se stal mateřincem kongregace.

Foto: Matka Rosa Vůjtěchová v den skládání věčných slibů/www.matkarosa.cz/

Meziválečná léta byla dobou relativního klidu, a tak se i kongregace mohla slibně rozvíjet. Do začátku 2. světové války čítala více než 100 sester. Matka Rosa se snažila vyhovět všem, kteří žádali o její sestry. Již roku 1923 začaly sestry působit v Praze. Do roku 1945 stačila Matka Rosa založit celkem čtrnáct filiálních domů.

Nejvíc jí však záleželo na duchovním růstu sester jí svěřených. Poučovala, napomínala, psala dopisy – vše s cílem povzbuzovat sestry k lásce k trpícímu Spasiteli a k úsilí o spásu duší.Sestry na filiálkách obstarávaly chudé nemocné návštěvou po domech, ošetřovaly, apoštolovaly, pomáhaly s výchovou dětí. Klášter v Rajhradě byl místem formace a sloužil také jako exerciční dům.

Roku 1944 bombardovali klášter po devět dní, což způsobilo poškození téměř všech místností v klášteře, zřícení

stropu kostela a požár. Sestry i s chovanci prožili tyto hrůzné dny ve sklepech. Matka Rosa dlela ve sklepě nedaleko provizorního oltáře a neustále se modlila. Prožívala velkou úzkost a strach o sestry nejen v Rajhradě, ale na všech filiálkách. Starost o ně jí přivedla k tomu, že nabídla Pánu Bohu za jejich záchranu svůj život. Vše nasvědčuje tomu, že Pán Bůh její oběť přijal. Všechny sestry vyvázly zdravé, přesto, že se mnohdy ocitli ve smrtelném nebezpečí. Zdravotní stav Matky Rosy, který už před tím nebyl dobrý, se neustále zhoršoval. V květnu 1945 musela ulehnout, po krátkém zotavení se její nemoc zhoršila, a tak v červnu byla převezena do nemocnice v Brně. Ani lékaři již nemohli pomoci, a tak si sestry Matku odvezly do kláštera, aby zemřela doma v Rajhradě. 3. září upadla do agonie. Zemřela 5. září 1945 v kruhu svých sester.

O možnosti začít proces blahořečení Matky Rosy začaly sestry přemýšlet krátce po její smrti. Díky nepříznivé situaci v politice a pak v kongregaci však bylo možné podniknout konkrétní kroky až po více než 70 letech od jejího odchodu na věčnost.

V roce 2014 byla adresována otci biskupovi Vojtěchu Cikrle žádost o zahájení beatifikačního procesu.

Dne 30. září 2017 jmenoval otec biskup Cikrle historickou komisi, která má za úkol prozkoumat všechny spisy Matky Rosy i všechny ostatní archivní materiály, které nějak vypovídají o jejím životě a ctnostech.

Následně otec biskup Cikrle ustanovil teologické cenzory, kteří mají prozkoumat nezávadnost spisů Matky Rosy po stránce mravoučné a dogmatické.

Dne 31. 11. 2019 byla první slavnostní sessií zahájena diecézní fáze beatifikačního procesu Matky Zakladatelky Rosy Vůjtěchové. Slavnost se odehrála v Rajhradě a předsedal jí diecézní biskup Mons. Vojtěch Cikrle. Součástí ceremonie bylo jmenování tribunálu, který bude vést celé řízení na diecézní úrovni.

/zpracovala Lada/

Foto: Brněnský biskup Vojtěch Cikrle v Rajhradě u příležitosti 100. výročí založení kongregace/www.matkarosa.cz/

NOC KOSTELŮ U SV. JIŘÍ 10.6.2022

V pátek 10. 6. 2022 v kostele sv. Jiří od 17.30 hodin začíná program Noci kostelů. Jsme srdečně zváni!

Motto Noci kostelů 2022 zní:
Za dne ať Hospodin dává svou milost, celou NOC mu budu zpívat a chválit ho.
Letošní motto Noci kostelů je vybráno z biblické knihy Žalmů. Žalmy jsou náboženské písně starozákonního Izraele, které vyzpívávají chvály, prosby a díkůvzdání tak, jak vytryskly ze srdce autorů na základě jejich osobních zkušeností. Po staletí se stávaly, a stávají se i dnes, inspirací pro modlitbu v různých životních situacích.
Autor Žalmu 42 popisuje svoje soužení, které na něj doléhá: výčitky a zesměšnění jeho přátel, touha po Bohu, smutek a samota. V těchto chvílích se ptá: Bože, proč na mě zapomínáš? Proč je smutná má duše? …Někdy máme i my podobné otázky: PROČ?, kterými se obracíme na Boha.
Pisatel prožívá smutnou přítomnost v odloučenosti od Boha. Jeho duše "žízní" po Bohu. Jeho výkřiky se v žalmu postupně mění v modlitbu. Posilou je mu minulá radostná zkušenost s Bohem, mimo jiné s návštěvou bohoslužby v chrámu. Je to zkušenost i nás křesťanů, je to zážitek Boha, který je nám blízký, i když ho třeba necítíme. Bůh se s námi může setkat v kráse chrámu, v kráse bohoslužby, ale i v našich bolestných zkušenostech, slabostech a ranách.
Ať jste v radosti či smutku, ať zakoušíte krásu či ošklivost, přeji vám, ať nejen o letošní Noci kostelů nacházíte odpovědi na vaše otázky: PROČ? Ať nacházíte Boha, který je nám blízký. Jak řekl Origenes: „Hledání Boha ze strany člověka je zápas, který nikdy nekončí, protože je vždycky možný pokrok."
/P. Mgr. Roman Kubín, biskupský vikář pro pastoraci a vzdělávání/

Program sledujte na webových stránkách farnosti:
www.farnostorechov.cz

PŘEHLED HOSPODAŘENÍ NAŠICH FARNOSTÍ V ROCE 2021

Milí farníci. Chtěl bych vás seznámit s tím, jak naše farnosti hospodařily v roce 2021. V tabulkách, které předkládám, je vše zřetelně viditelné a můžeme si udělat obrázek, jak naše farnosti hospodařily. V tabulce není vidět, že farnost sv. Jiří je zatížena dluhem vůči biskupství, který činí 570 tis. Kč. Dluh vznikl při přípravě projektu výstavby sociálního bydlení. Realizace projektu však byla zastavena.

Co nás čeká v tomto roce?
Ve farnosti Všech svatých nás letos čeká oprava střechy fary, na kterou jsme dostali zdarma od biskupství 300 m2 tašky bobrovky z jedné bourané střechy. V současnosti probíhá poptávkové řízení na dodavatele. Dále bychom měli opravit varhany, opravit vstupní schodiště, opravit zvonění a připravit opravu střechy kostela. Na většinu z těchto prací zatím nemáme přesné rozpočty, ale již nyní je zřejmé, že opravy bude potřeba rozložit do více let a bude potřeba hledat podporu v dotačních titulech obecních, krajských nebo ministerských.

Ve farnosti sv. Jiří bychom letos chtěli, dokončit opravu levé části fary. Bude opraven sálek, vytvořena kuchyňka a sociální zařízení. Dále probíhá příprava projektu na dokončení oprav celého komplexu farních budov.

otec Jan

Ořechov - sv. Jiří

Výdaje v roce 2021	
Bohoslužebný materiál	4 371 Kč
Elektřina	41 185 Kč
Plyn	30 842 Kč
Voda	4 347 Kč
Materiál ostatní	8 721 Kč
Opravy a udržování	1 472 Kč
Služby	18 838 Kč
Projekty	137 940 Kč
Mzdy (katechetka)	2 400 Kč
Daň z nemovitostí	28 926 Kč
Odeslané sbírky	69 942 Kč
Odeslané dary	8 000 Kč
Poplatky banky	1 096 Kč
Pojištění	5 080 Kč
Celkem	**363 159 Kč**

Příjmy v roce 2021	
Dotace	137 940 Kč
Přijaté příspěvky	47 828 Kč
Nájemné, pachtovné	248 879 Kč
Úroky	739 Kč
Sbírky	395 765 Kč
Celkem	**693 211 Kč**
Rozdíl příjmy-výdaje	**330 052 Kč**
Zůstatek banka	**403 980 Kč**
Zůstatek pokladna	**33 259 Kč**

Ořechov Všech svatých

Výdaje v roce 2021	
Bohoslužebný materiál	2 240 Kč
Elektřina	13 772 Kč
Plyn	50 904 Kč
Voda	110 Kč
Materiál ostatní	12 205 Kč
Opravy a udržování	439 963 Kč
Služby	10 793 Kč
Mzdy (katechetka)	2 400 Kč
Daň z nemovitostí	21 961 Kč
Odeslané sbírky	146 405 Kč
Odeslané dary	25 000 Kč
Poplatky banky	1 020 Kč
Pojištění	5 150 Kč
Celkem	**731 922 Kč**

Příjmy v roce 2021	
Dotace	244 000 Kč
Dary	95 700 Kč
Nájemné, pachtovné	132 750 Kč
Úroky	1 880 Kč
Prodej služeb, zboží	4 691 Kč
Sbírky	446 984 Kč
Celkem	**682 005 Kč**
Rozdíl příjmy-výdaje	**-49 917 Kč**
Zůstatek banka	**474 678 Kč**
Zůstatek pokladna	**114 543 Kč**

POZVÁNÍ

« Jsme zváni na **pěší pouť na Velký pátek 15. 4. 2022.** Vychází se v **9.30 od kostela Nejsvětější Trojice ve Střelicích.** Trasa cca 10 km dlouhá vede lesem, závěr okolo 12.00 hodin u kaple sv. Peregrina, kde bude závěrečná modlitba.

« **Mše svaté v kapli v Pršticích** v sobotu s nedělní platností budou bývat **v letním čase v 17.30 hodin.**

« **V sobotu 23. 4. 2022** se na pohřebišti Rudé armády v Ořechově bude konat **v 10.30 ekumenická pobožnost**.

« Poutní mše svatá v kostele sv. Jiří bude sloužena v neděli **24. dubna 2022 v 10.00 hodin. Jsme srdečně zváni.** V kostele Všech svatých bude nedělní mše sv. už v 8.00 hodin.

« Jarní koncert u sv. Jiří se uskuteční **v tentýž den v neděli 24. 4. 2022 od 15.00** hodin. *(změna oproti původnímu termínu 15. 5. 2022).* Můžeme se těšit na vystoupení chrámových sborů, skupiny Fatima a skupiny Geminy.

« Rodiče s dětmi jsou zváni na **mše svaté se zaměřením pro děti** v **pátek** 29. dubna, 27. května a 24. června **v kostele Všech svatých v 17.30.** Po mši svaté v pátek 24. června se koná **táborák pro děti.**

« Pouť ke cti sv. Peregrina se koná **v neděli 1. května 2022.** Ve 14.00 vyjde procesí od pneuservisu na Kyselkové ulici, v **15.00 bude sloužena mše sv. u kapličky sv. Peregrina.** Hlavní celebrant o. Jan. V případě deště bude mše svatá sloužena v 15.00 v kostele Všech svatých. Na pouť se můžeme **připravit modlitbou Novény ke sv. Peregrinu od pátku 22. dubna 2022.**

« Poutní mše sv. ke cti a chvále sv. Jana Nepomuckého v Pršticích se koná v neděli **15. 5. 2022 v 11.00 hodin** v kapli v Pršticích.

« Noc kostelů se uskuteční **v pátek 10. 6. 2022 v kostele sv. Jiří.** Můžeme se těšit na komentovanou mši svatou, koncert Základní umělecké školy Ořechov, vystoupení sboru Mužáci z Modřic, vystoupení skupiny Fatima, prohlídku věže, výstavu fotografií, ochutnávku mešních vín.
V pátek 10. 6. 2022 **mše sv. v kostele Všech svatých** nebude, je přesunuta na **čtvrtek 9. 6. 2022 v 17.30 hodin**.

« První svaté přijímání v našich farnostech se uskuteční **v kostele Všech svatých v neděli 12. 6. 2022**.

« Boží Tělo (Slavnost Těla a Krve Páně) v kostele sv. Jiří ve čtvrtek 16. června v 17.30 hodin a v **kostele Všech svatých v neděli 19. 6. 2022 v 9.30 hodin**. V neděli 19.6. po slavnosti bude farní den – občerstvení na farní zahradě, soutěžní stanoviště pro děti, přátelské posezení. Jsme srdečně zváni.

« Můžeme se těšit na **mariánské nešpory v úterý po mši svaté.**

« **Uzávěrka dalšího čísla časopisu Peregrínek je 23. 6. 2022** Své příspěvky posílejte na peregrinek@atlas.cz nebo leona@steingart.cz nebo předejte osobně. Děkujeme ☺

POUŤ KE CTI SV. PEREGRINA V NEDĚLI 1. KVĚTNA 2022

PROGRAM:

14:00 VYJDE PRŮVOD OD PNEUSERVISU NA KYSELKOVÉ ULICI V OŘECHOVĚ

15:00 MŠE SV. U LESNÍ KAPLE, HLAVNÍ CELEBRANT P. JAN KOTÍK

(V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ BUDE SLOUŽENA

V 15:00 MŠE SV. V KOSTELE VŠECH SVATÝCH V OŘECHOVĚ)

Zpravodaj Peregrínek je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává Římskokatolická farnost Ořechov. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, P. Jan Kotík. Grafická úprava: István Steingart. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@atlas.cz. Telefon: 777 674 936